

[Poul Sørensen.]

at invalidepensionens nuværende beløbsmæssige sammenhæng med folkepensionen fjernes. Som første led i en reform, der tilsigter at give invalider økonomisk ligestilling med, hvad der er normalt for sunde og raske mennesker, foreslår vi, at invalidepensionen for ægtepar, hvor begge er invalider, fastsættes til et niveau, der til enhver tid svarer til den gennemsnitlige indkomst for en ufaglært arbejder. Invalidepensionen for andre invalide ønsker vi reguleret i forhold hertil. Allerede dette ville være et meget stort fremskridt. Vi har henvist til, at de nødvendige udgifter til finansiering af en sådan reform kan afholdes ved en forhøjelse af invalideforsikringsbidraget, men det er klart, at mulighederne lettes, hvis vi samtidig kan få gennemført en reform af vor sociale lovgivnings organisatoriske opbygning. Uanset satsernes størrelse er det vigtigt at skabe sammenhæng i den sociale lovgivning, og det er min overbevisning, at det forslag, vi i dag behandler, i høj grad vil kunne bidrage hertil.

Jeg har hermed kun kunnet fremdrage enkelte af de problemer, som ligger for, og som det efter vor mening vil være naturligt for kommissionen at tage fat på. Jeg bemærkede mig det ærede medlem hr. Niels Mørks udtalelse om det konservative folkepartis sociale indstilling. Jeg må tilbagevise den udtalelse. Det ærede medlem har overhovedet ikke belagt den med beviser, og jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at vi er klar til at diskutere hele vor sociale indstilling igennem årene, i dag og i tiden fremefter med det ærede medlem, om det skulle ønskes.

Der er to områder, som det ærede medlem har peget på, det ene er tillægspensionen. Jeg forstår ikke, i hvilken forbindelse det bringes ind her i forhold til det konservative folkepartis sociale stilling. Mig bekendt, så vidt jeg erindrer sagens forløb, så var det det konservative folkeparti, der foreslog, at enkerne skulle med inden for ordningen, og jeg spørger det ærede medlem: mener han, det er et socialt tilbagefald? Vi andre mener, at det var en styrkelse af den tillægspension, der blev gennemført. Hele den diskussion skal jeg ikke genopfriske. At vi har den opfattelse, at tillægspensionsproblemet samtidig burde tages op for alle

mennesker, kan vel heller ikke siges at være et socialt standpunkt, som man ikke kan vedkende sig i dag. Jeg må altså på det skarpeste tilbagevise de synspunkter, det ærede medlem er kommet frem med.

Hvorvidt der er opgaver i det moderne samfund, som kan løses af den enkelte, hvor før staten eller det offentlige er trådt til, fastholder jeg stadig, at det er der; det vil også vise sig fremefter. Det vil sikkert interessere tinget, som det i hvert fald vil interessere mig, om det ærede medlem hr. Niels Mørk vil redegøre over for os for, med hvilken begrundelse skolebespisningen har fået en omlægning. Med hvilken begrundelse har man ladet forældrene betale maden, hvor før det offentlige betalte? Er det måske ikke det bedste eksempel på, at udviklingen kan medføre sådanne økonomiske vilkår i befolkningen, at man med tryghed kan opføre med de sociale tilskud på disse områder og lade familien klare dem? Lad det synspunkt også være et udtryk for den familiepolitik, vi ønsker at føre, at familien selv skaffer så meget som muligt til veje og kun i de tilfælde, hvor der skabes unødige vanskeligheder for den enkelte borger og den enkelte familie, må samfundet træde til.

Jeg vil gerne takke den højtærede minister for de ord, han sagde. Jeg forstår udmærket vel, at den højtærede minister jo ikke her kan sige ja og amen til det hele. Det må jo være sådan, at ministeren tager forbehold over for adskillige områder, men når ministeren i sine indledende bemærkninger siger:

„Som bekendt er der gennem en række år sket en kraftig socialpolitisk udvikling. Det vil derfor være rimeligt og sagligt rigtigt i en kommission at gennemgå den sociale lovgivning med henblik på organisatorisk og administrativ forenkling“;

svarer det jo ganske til de bevæggrunde, vi har haft til at fremsætte forslaget, og vi kan altså kun erklære os enige med den højtærede minister i hans bedømmelse af motiverne for det forslag, som her er fremkommet. Og når den højtærede minister i sine afsluttende bemærkninger siger til os:

„Jeg vil sætte i forgrunden, at enhver ændring må sigte på at give en virkelig sikring af det enkelte menneske i enhver trangssituation“;